

Onze jonge honderdjarige

Vier februari 1957. We zijn nog in de winter en toch straalt de zon in een lenteatmosfeer. Een uitzonderlijk weertje vrolijkt de feesten op, die ingericht werden om hulde te brengen aan een stoere spoorwegvrouw, die de lezers van ons tijdschrift wel kennen (1) : Mw Marguerite Vieilvoye-Dewal, de eerste honderdjarige van Herstal en de oudste van de gepensioneerden der N.M.B.S.

De menigte wacht vóór het gemeentehuis; wij bespeuren veel grijze hoofden maar ook tal van kinderen met de boekentas in de hand ('t is ongeveer vier uur en de school is juist uit). Plots begroeten luide toejuichingen de aankomst van de stoet, waarin de werkliedenharmonie van La Préalle voorop marcheert.

De jubilarisse stapt uit een bebloemde auto, en schrijdt, aan de arm van de burgemeester, kaarsrecht vooruit in haar zwarte, met astrakan omzoomde mantel. Een gultige glimlach overstraalt haar wezen. Zij draagt een elegant hoedje versierd met enkele pluimpjes. Dat hoedje is als een wijsje van 1900 dat met eenvoud en distinctie aan de laatste mode werd aangepast.

Als wij Mw Vieilvoye daar zo flink zien opstappen, zouden wij haar werkelijk geen honderd jaar geven.

Zij werd op 4 februari 1857 geboren te Vivegnis. Als oudste van zes kinderen, was zij reeds op 13-jarige ouderdom verplicht in de mijn te dalen; twee jaar later ging zij in de fabriek werken en enkele jaren later werd zij wegwachteres bij de spoorwegen, bediening die zij meer dan twee en veertig jaar uitoefende.

Zij huwde op 20-9-1877 met Jacques Vieilvoye, die eveneens spoorman was. Uit dit huwelijk werden negen kinderen geboren, waarvan er nog vijf in leven zijn. De gelukkige grootmoeder heeft elf kleinkinderen en vier achterkleinkinderen.

Vijf en dertig familieleden vergezellen de jubilarisse in de zalen van het gemeentehuis.

De heer Kabinetschef, vertegenwoordiger van de Provinciegouverneur, het College van Schepenen en de gemeenteraadsleden, M. Huys, hoofdinspecteur, die de Directie van het Personeel en de Sociale Werken van de N.M.B.S. vertegenwoordigt, M. François, groepschef van Luik, M. Debaar en M. Vrijdags, respectievelijk stationschef en onderstationschef te Herstal, wonen de plichtigheid bij.

Nadat Mw Vieilvoye de menigte van uit het balkon heeft toegewuifd, roep M. Jean Andrien, burgemeester van Herstal in eenvoudige, directie en hartelijke woorden, de bijzonderste feiten op uit haar moedig, eerlijk en toegewijd leven.

In naam van het gemeentebestuur, schenkt hij aan de honderdjarige een gerieflijke zetel en een mandje bloemen met de kleuren van de stad der Pepijnen. Daarna leest hij de boodschap van de Koning en biedt de achtbare stedelingen, in naam van Zijne Majestelt, een zilveren couvert aan dat versierd is met het koninklijk monogram.

In een zeer hartelijke improvisatie, bedankt M. Huys eerst de gemeenteverheer omdat zij de Sociale Werken van de Nationale Maatschappij de mogelijkheid gaf deel te nemen aan de plichtigheid van die dag en onderlijnt vervolgens de diensten die Mw Vieilvoye en haar man gedurende bijna driekwart eeuw aan de spoorweg bewezen hebben.

Met veel genoegen luistert de honderdjarige naar al die herinneringen uit haar spoorwegleven en zij is zichtbaar ontroerd wanneer M. Huys haar, in ons aller naam, een kunstvolle lampevoet schenkt waarop onze collega L. Grandel miniaturen schilderde die de spoorweg van de goede oude tijd voorstellen.

De heren Debaar en Vrijdags bieden de jubilarisse vervolgens een weelderige bloemkorf aan die door het personeel van het station geschonken wordt.

Het feest wordt daarna opgevrolijkt door een quatuor volkskunstenaars; het verloopt zonder stijve plichtplegingen, volgens de beste Luikse traditie, zonder de minste aanstellerij, maar in de beste stemming en in de juist gepaste toon.

De plichtigheid eindigt op een daverende « chant des Wallons » die door de rechtstaande vergadering in koor hernomen wordt.

En buiten is het volksfeest reeds volop aan de gang.
Leve onze jonge honderdjarige!

(1) Zie « Het Spoor » n° 2 van juli 1956.